

Miloš Petković

Trilogija

SEDAM
MAČEVA

Specijalno kolekcionarsko izdanje
trilogije u jednoj knjizi:

TAJNA STARE VODENICE
POLJUBAC PRINCEZE ILDIKO
TESLIN VREMEPLOV

PORTALIBRIS

Miloš Petković
TRILOGIJA SEDAM MAČEVA

Copyright © PortaLibris, 2016.

Sva prava zadržana uključujući pravo na reprodukciju
u bilo kom obliku u celosti ili delimično.

SADRŽAJ

IDEO **Tajna stare vodenice**..... 3

Prolog 5

Prva međuigra 13

Pet pisama 21

1. Prvi sastanak 21

2. Dah ledene grobnice..... 25

3. Noćna poseta 45

4. U Dolini kraljeva 50

Okupljanje 55

1. Prvi dolazak 55

2. I osobenjaci stižu na vreme 59

3. U gluvo doba 64

4. Senka sa istoka 67

Legenda o sedam mačeva 71

1. Oxford, mitologija i piščeva priča..... 76

Tajna stare vodenice 89

Druga Međuigra 89

1. Priča o srpskim krvolocima..... 94

2. Iskra sa Rtnja 97

3. Očnjaci ukletog hajduka 101

4. Vlaška veštica 108

5. Arnautova puškarnica 115

6. Zaseda 121

7. Tajna Savine vodenice 131

Epilog 152

II DEO **Poljubac princeze Ildiko** 161

Prolog 163

Lovac i vuk. 169

Krvna osveta 174

Družina se razdvaja 183

1. Neophodni potezi. 183

2. Izaslanikova priča. 191

3. Groblje slonova. 195

4. Maska u tami. 202

5. Paučina i prašina. 208

Ponovo na okupu 221

1. Kovanje planova 221

2. Red Sails in the Sunset. 228

3. Čajkanovićeva priča. 244

Silazak anđela 253

1. Slike prošlosti 253

2. Lidenbrok kopa. 258

3. Poljubac princeze Ildiko. 261

4. Silazak anđela 268

Epilog 271

Pećina vetrova 275

III DEO **Teslin vremeplov** 281

Prolog 283

Mozaik priča 291

1. Družina se (ponovo) razdvaja 292

2. Lice s ožiljkom 296

3. Gospodari i mačevi 302

Jaguar, rudnik i poslednja želja 305

1. Samo se hrabri plaše 306

2. Čakrona u očima 309

3. Baronovo bekstvo 330

4. Pećina Belilena 341

5. Jaguar 349

6. Poslednja želja 359

Čelik, suze i oganj 365

1. Poslednji put zajedno 366

2. Sepuku 371

3. Put suzama posut 374

4. Srce Atlantide 378

Epilog 382

Poklon priče

„Darovi iz sanduka” 392

„Dah ledene grobnice” 421

Književnost, historija i mačevi 443

Likovi iz sveta književnosti 444

Istorijski likovi 449

Gospodari mačeva 451

Očnjaci i kandže 453

Piščeva napomena 457

Biografija autora 459

TAJNA STARE VODENICE

LEGENDA O SEDAM MAČEVA

MILOŠ PETKOVIĆ

PRVI DEO

TAJNA STARE VODENICE

PROLOG

Ževodanske šume, Francuska, godina nepoznata

U stoletnim šumama Ževodana, drveće nemim plačem dočekuje dolazak leta... I tako svake godine. Reska smola curi niz hrapavu koru posrebrjenih četinara poput voska, ili možda suza koje oplakuju mrtve. Krošnje su upletene u krunu koja sa udaljenih planinskih vrhunaca liči na valovito more zelenih i smeđih talasa. Ovde zlatni prsti sunca ili srebrni srpastog meseca retko dosežu do hladne zemlje, prekrivene tepihom od krtih iglica i vlažnog humusa.

Utvarni oblici plešu međ' drvećem, odeveni u mlečnobeke halje satkane od magle ili kukuljice tamne kao pokrov noći. Pesme su im žubori hladnih potoka, huk goleme sove i zavijanje vukova. Tada se čini da su oblaci sišli s neba kako bi upozorili putnike da ne zalaze u kraljevstvo kudravih zveri. Kao da kurjaci to već ne rade, zavijanjem ganjajući mesec jer su željni tame. Ipak, njihov zov deluje tako dalek, naizgled pruža dovoljno vremena nesretnim dušama da pobegnu što dalje, a već u sledećem trenu mnoštvo parova grimiznih očiju pomalja se iz guste pomrčine. Prati ih potmulo režanje i sjaj belih očnjaka o kojima meštani ove nedodijne vekovima ispredaju legende.

Brdski konjići jakih sapi plovili su po vilajetu magle, tek na trenutke obasjani bledom mesečinom. Meka zemlja ugibala se pod njima. Pogled višeg jahača sede kose i uredno potkresane brade lutao je kroz tminu, tražeći šumsku stazu. Bilo je premalo ili nimalo svetlosti, a senke drveća tkale su zid kojem njegove zelene oči nisu mogle ništa.

„Gospodaru, da pripalim baklju, ovako više ne ide?“, prošaptao je niži, zdepastiji jahač, kao da bi ga neko mogao čuti.

Ruka se podiže ispod grimiznog plašta obrubljenog krznom hermelina te sedokosi uperi prst ka stenama. Prsten sa grbom njegove kuće zaiskrio je kao svitac na mesečini. Kada su stigli do brežuljka posutog stenama jahači se zaustaviše, praćeni njiskom zadihanih konja. Zora beše daleko a zavijanje vukova sve bliže... I jezivije.

„Odavde nastavljamo peške“, gotovo da je naredio onaj s prstenom.

Poveli su konje, držeći ih za uzde. Miris divljine i još nečega im zagolica nozdrve. „Možda su to ove pečurke po kojima gazimo, ili trulež panjeva, lišajeva i mahovine“, pomislio je zdepasti, čije je butine milovalo lišće raskošne paprati. Pre nego što je dovršio misao iznad sebe ugleda kulu od tvrdog kamena, sakrivenu u magli. Gotovo da se stapala sa krošnjama srebrnih jela, ta pogurena, kamena starica sa šeširom od crnog škrljca. Ostatak utvrde samo je delom bio na površini.

„Ukopana je“, čuo je sebe zdepasti, ali ga njegov saputnik utiša uzdignutim kažiprstom. Mašio se za pištolj koji mu je bio za pojasom. Senke su pojačale njegova čula do maksimuma. Kada su prišli bliže usnulom zdanju ukazaše im se čudni oblici od kojih zdepastog prođe nelagodna jeza.

„Gospodaru... Šta je... Šta su oni?“, procedio je jetko. Cvokotao je krupnim zubima, ali ne zbog hladnoće.

„Kamen. Oni su od kamena Đakopo“, odgovori mu ovaj, upevrišši pritom pištoljem u najbliži kip. Rogati gargojl kezio im se u lice, streljajući ih kamenim, neživim očima. Bilo ih je svuda oko šumske tvrđave. Đakopu beše malo lakše kada je uvideo da pred njima stoje kipovi, ali ipak. „Te čeljusti... Odvratno“, pomislio je. Između kamenih očnjaka videše nagurane kosti, mahovinu i sitno granje. Neki od njih držali su ljudske lobanje u povijenim kandžama. Oni sa krilima bacali su dugačke senke pred njihove noge.

„Haj'mo, pre nego što ih neka mađija oživi”, hladnokrvno reče sedokosi i povede konja ka kuli. Đakopo postade njegova verna senka. Dobovanje kišnih kapi nateralo ih je da pogledima potraže trbuhe mrkih oblaka. Nebo beše legura srebra i olova.

Privezali su konjiće za rogove krilatog gargojla koji je duvao u kamene fanfare, kao da najavljuje goste jezive tvrđave. Ostaviše ih tu, nadajući se da će završiti i vratiti se pre nego što iz tame pristignu vukovi. Zlokobna tama, šćućurena u ulazu kao da ih je pozivala da zađu u njenu utrobu. Gvožđem okovana vrata ležala su odmah pored, prekrivena mahovinom, rđom i srebrnim iglicama.

„Sad možeš da pripališ baklju.” Glava buktinje zasja kao sunce, činilo se Đakopu. Podiže je iznad glave, stvarajući oštre senke koje su se preplitale kao ratnici u ljutom boju.

Zapahnu ih miris buđi, izmeta i vlažne rogozine. Dvorana se sužavala pred njima, završavajući se niskim prolazom, koji kao da beše pravljen za kakvog kepeca. „Ili možda gargojla”, pomislio je Đakopo, previše uplašen da bi se okrenuo i pogledao iza sebe. Više nije čuo ubrzano disanje brdskih konjića, samo dobovanje krupnih kapi kiše dopiralo je do njegovih ušiju.

Grubo klesanim stepenicama spustiše se u prostraniju dvoranu iz koje je dalje vodilo nekoliko prolaza. Opasivao ju je polukružni balkon od trulog drveta, u čijim senkama se krilo još tri prolaza, levo, desno i pravo. Golemi pacov stajao je na stolu ispred njih i bezbrižno glodao poveću kost. Čim su napravili par koraka ka sredini kroz prolaze izadoše osobe u sivim i smeđim kukuljicama. Ne videše im lica već samo odsjaje britkih bodeža u širokim rukavima. Laganim koracima okruživali su došljake, oni na balkonu silazili su niz stepenice, praćeni jezivom škripom natrulog drveta.

Đakopov saputnik uperio je pištolj ka stolu i preciznim hicem ustrelio pacova. Kost odskoči skoro do tavanice nakon što pucanj odjeknu dvoranom.

„Ovako će proći svako ko napravi još jedan korak! Dolazimo po pozivu vašeg gospodara”, rekao je sedokosi čovek i slobodnom rukom podigao pismo iznad glave. Na njemu je dominirao grimizni pečat.

„On nam je i gospodar i sužanj”, zmijskim šapatom obratio im se najbliži čuvar. „Pratite me, odvešću vas do njega.” Zatim se okrenuo i nestao u tami prolaza iz kojeg je i došao.

Dvojica putnika zaobiđoše sto i krenuše do vrata. Osećali su poglede nemih prilika. Oni se nisu mrdali, baš kao i kipovi koje su zatekli pred utvrdom. Zakoračiše u tamu tunela sa kojom se čuvar stapao kao da je senka. Đakopo je rastera bakljom i primeti mesta za lojanice na kamenim zidovima. Prešao je glavom buktinje preko jedne posude i bleđi plamičak zaigra poput sitnog demona, sežući ka tavanici. Na kraju tunela stajale okovane vrata sa snažnim šarkama. Golemi katanac optočen tankim slojem rđe stezao je dve kuke, onu na vratima i onu na zidu, u svoj čelični stisak. Čuvar ih otključa i gurnu, te zađe u sledeću odaju.

„Sada smo sigurno duboko pod zemljom”, prošapta Đakopo dovoljno tiho da ga je samo saputnik mogao čuti. Hladne tamnice pružale su se u nedogled, nestajući u tami kao utvarne seni. Rešetke posute rđom ličile su na čeljusti kamenih bestija.

„Ugasite baklju”, prosiktao je čuvar, „on ne podnosi svetlost vatre.”

Đakopo zbunjeno pogleda starog gospodara koji mu klimanjem glave pokaza da poslušati naredbu. Na nekoliko trenutaka ostali su u potpunom mraku; čulo se jedino škljocanje brave kada je čuvar otključao najbližu tamnicu.

„Stigao je, gospodaru. Još jedan čovek je s njim”, čuli su kako se jedva vidljiva silueta čuvara obraća tami. Oči su im se privikle na odsustvo svetlosti. Prošlo je nekoliko dugih trenutaka tišine pre nego što čuše bat koraka i zveket gvožđa pred sobom. Đakopo je tada pozeleo da pruži ruku i osloni se gospodaru na rame, jer su

klecave noge počele da ga izdaju. *Sada je izašao iz tamnice, evo ga pred nama*, čuo je sopstveni glas u mislima. Zaslepi ga iskra plavičaste svetlosti, pa još jedna, i još nekoliko posle njih. Behu to komadi magnezijuma koje je zarobljenik tamnice prelomio i pobacao pred njihove noge. Đakopa obli znoj leden kao jutarnji mraz. Razlog beše nestvarni prizor koji mu se ukazao pred očima. Živi skelet od čoveka beše odeven u prljave, poderane halje. Na mesto noktiju povijale su se dugačke kandže, baš kao i na bosim stopalima. A lice... Lice je skrivala gvozdена maska sa dva proreza u kojima je buktao skerlet. Ispod njih behu dva manja za disanje, i nekoliko uzanih proreza namesto usta. Đakopo tada shvati da pred njima stoji misteriozni zarobljenik o kojem je pisao veliki Volter.

„*Ili možda samo nosi istu masku kao on*”, šapnu mu misao u unutrašnje uvo. Najjeziviji glas koji je ikada čuo, drhtav i rezak kao otrov, obratio se Đakopu, „Ne nosim je svojom voljom stranče. Ona je kazna za moje prokletstvo.” Nekom volšebničkom veštinom čovek sa gvozdenom maskom pročitao je misli uznemirenog Đakopa. Zatim se okrenuo ka sedokosom i prosiktao: „Vi možete skloniti oružje, dragi grofe, neće vam biti potrebno.”

Ovaj ga poslušao, vrati revolver u kožnu futrolu i podiže pismo. „Napisali ste mi da mnogi životi zavise od našeg viđenja. Objasnite mi”, započeo je grof.

„Vidim da odmah želite da pređete na stvar. To me raduje, ali bojim se da vas neće kada vam budem rekao ono što imam.”

Grof je ćutao, baš kao i Đakopo, koji je skrštenih ruku gledao pred svoje noge, u štapiće magnezijuma.

„Zato sam i odabrao vas, Monte Kristo. Vi možete podneti sve, nakon robije na Šato D’Ifu svaka moja reč biće vam kao pesma.”

„Ime mi je Edmond”, kratko je odgovorio čovek, „Edmond Dantes. I kako uopšte znate sve to o meni?”

Čudan zvuk, grgotav i škripav dopre im do ušiju. Nije bio siguran, ali kada bi se kladio, grof bi rekao da se njihov domaćin upravo

nasmejao. „Edmond Dantes ste bili sve do onog trenutka kada ste pronašli Spadino blago. Sveteci se demonima vaše prošlosti platili ste skupu cenu onome ko vas je preobratio u grofa Monte Krista.”

„Dosta s tim!”, uznemireno mu odbrusi Edmond. „Nisam ja nikome ništa platio.”

„O, itekako jeste. Platili ste mu. Đavo uvek dođe po svoje. Verujte mi, ja to najbolje znam”, dodao je čovek sa gvozdenom maskom. Taman kada se grof napregnuo da mu odgovori, ovaj tiho, jedva čujno prošapta, „Rođen sam daleke 1503. godine, u Sen Remi de Provansu. Bio sam sasvim običan čovek, sasvim običnih potreba. Nisam tražio nevolje. Ali, one su našle mene. Sve ružne stvari koje sam ostavljao iza sebe stizale su me u snovima, te sam pozeleo da mogu da predvidim budućnost... I uvek budem spreman. Jednog dana sreo sam čoveka koji je pred mene izneo ponudu.”

Kratku stanku grof je iskoristio da mu postavi pitanje: „Kakvu ponudu? Nastavite.”

„Rekao mi je da ću moći da vidim budućnost, ali je zauzvrat tražio nešto najvrednije što sam imao. Pitate se sada šta je to, i ja ću vam reći. Tražio je moju dušu.”

Obojica su znali o kome govori. Đakopu su se krupne graške znoja slivale niz naborano čelo i rošave obraze, sve do usana. Ukus soli uznemirio je njegov želudac, stvarajući mučninu od koje mu se zavrte u glavi. Ipak, glas čoveka pod maskom vratio ga je iz magnovenja.

„Pristao sam. Nije bolelo. Mogao sam da vidim budućnost, jasnije nego što sada vidim vas dvojicu. Video sam sve što sam pozeleo, ali i ono što nisam. On mi je podario i dugačak život, tako da sam ružne stvari koje sam video proživljavao i ostavljao iza sebe. One su me, na kraju, stizale, u vidu najstrašnijih košmara koje možete da zamislite.”

„Zašto nam sve ovo pričate?”, pitao ga je Monte Kristo.

„Strpljenja grofe. I ja sam, kao i vi, sebi prišio titulu. Vi ste postali grof a ja prorok. Da... Proricao sam sudbinu, najavljuvao događaje, nadajući se da će mi ljudi verovati i nekako sprečiti sve užase koji su posećivali moje snove. Međutim, završio sam tu gde jesam. Sada sam samo čovek sa gvozdenom maskom koji će, hvala nebesima, uskoro napustiti ovaj svet.”

Duboki kašalj obojen krvavom pljuvačkom svedočio je da čovek govori istinu. Grof nije morao da postavlja pitanja, odgovori su dolazili sami od sebe, „Pozvao sam te samo radi jedne stvari. Želim da ti otkrijem tajnu mog poslednjeg proročanstva. Ali ne samo to. Od toga ne bi imao ništa, osim možda užasnih glavobolja. Ne, želim da ti pokažem i kako da ga sprečiš.”

Još pola sata pričao je čovek sa gvozdenom maskom, a Monte Kristo i Đakopo su slušali. Kada je, na kraju, završio, grof se okrenuo i bez ijedne progovorene reči prišao do otključanih vrata.

„Imaš li ime starče?“, upitao je misterioznog domaćina. Ovaj kao da je oklevao, pre nego što kratko reče, „Imam. Ime mi je Mišel de Notr Dam... Mada, poznatiji sam kao Nostradamus.”

„Pokušaću da ga sprečim. Uradiću sve što je u mojoj moći.” Još jednom se osvrnuo da pogleda proroka, a zatim rukom ispisao krst u vazduhu. Njegov čelični glas osvojio je dvoranu, „Neka ti Bog dušu oprosti.”

* * *

Kiša je stala. Vetrovi su oterali jato mrgodnih oblaka negde na sever tako da je mesec neometano pleo mreže kroz grane mirisnog drveća. S krova kule oglasila se kukuvija, čiji je noćni lov upravo počeo.

„Gde su nam konji?“, upitao je Đakopo Monte Krista kada su izašli iz srebrom okupane tvrđave. Stari grof je ćutao, zureći u drveće. Iznenada se mašio za revolver, tek četvrti takav u celom svetu. Zvanično, samo su tri ikada napravljena; niklovana

cev, drška od slonovače, tajna gravura. Jedan je pripadao Vajatu Erpu, drugi Doku Holideju a treći nekom teksaškom šerifu čijeg se imena nije mogao setiti. Ovaj, četvrti, tajno je napravljen za njega, i isporučen mu u posebnoj kutiji obloženoj bivoljom kožom i ukrašenoj srebrnim zakivcima. „Budi tih Đakopo”, prošaptao je, „tih kao senka. Plaši me ova šuma.”

Bivši pirat je znao da se njegov gospodar i veliki prijatelj boji samo Boga, tako da ga ove reči pomalo iznenadiše. Ali, kada je video da pored konja nema ni kamenih gargojla prođe ga nelagodna jeza. „Gde li su nestali”, pitao se dok je pogledom tragao za bilo kakvim pokretom. Bilo je tiho, previše tiho. Odjednom, tužan krik konja dopre iz tame, žalosni vapaj od kojeg se ledi krv u žilama. Odmah nakon njega čuše i potmulo režanje gladnih zverova, a na kraju i zavijanje koje je značilo da je plen mrtav.

Monte Kristo se okrenuo ka Đakopu, bled u licu kao krpa, „Đakopo, sećaš li se one tuče u Veneciji, kada nas je pomahnitala rulja jurila ka marini?”

„Davno beše to”, mislio se ovaj, „sećam se, kao kroz maglu.”

„Zaboravi na maglu, seti se kako si trčao tada. Želim od tebe da i sada trčiš isto tako, koliko te noge nose.”

„Kuda Edmonde?”

„Što dalje odavde Đakopo, što dalje odavde...”, jetko reče Monte Kristo, te se obojica stušitiše niz padinu, nesvesni da ih par skerletnih očiju posmatra sa najvišeg prozora kule, sakrivenih iza sablesne, gvozdene maske.

PRVA MEĐUIGRA

Vila Monte Kristo, nadomak Marseja

(nekoliko godina nakon susreta s Nostradamusom)

Smiraj života, suton... Tada ljudi obično misle da je njihovo vreme prošlo, da su zatvorena, pročitana knjiga koja će nadalje skupljati prašinu dok je neko ne položi u staru, zaboravljenu škrinju. Misle i da im je preostalo još da broje svoje poslednje godine, mesece i dane i čekaju. Ipak, život je nepredvidiva pojava.

Mnogi ljudi su baš u tom periodu, u tom sutonu, uradili velike stvari koje su im podarile večni život ili mu dali novi smisao, iako to nisu očekivali.

Grofu je susret sa prorokom bio znak... od Boga. Prilika da bar malo rastereti svoju dušu onog bremena što se nakupilo za života. Voda koja će sprati tragove patnji, osvete, katkad i mržnje. Ipak, Monte Kristo je znao da je odveć star i da neće moći u potpunosti da ispuni zadatak koji mu beše nametnut ali... Nije odustao. Prvo je u svoj dnevnik pribeležio sve ono što mu je Nostradamus rekao u bezimenom zamku u Ževodanskim šumama, a onda počeo da priprema teren za svog naslednika, svog sina Edmonda Drugog. Akcenat je bacio na sve ono što je trebalo uraditi kako bi pročanstvo bilo osujećeno.

Uz Đakopovu pomoć, angažovao je određene ljude koji su pribavljali neophodne fragmente, pod perom je kovao plan i razmišljao. Pred njim je bila šahovska partija koju je započeo on, a moraće da je završi njegov sin. Nije to bio lak zadatak za umornog, istrošenog čoveka ali kada mu je jedne večeri njegov lekar rekao da

mu nije ostalo još puno vremena, pažljivo je pregledao dnevnik i... Bio je zadovoljan. Takođe, pod kućom je deo slagalice već bio složen, za šta je dobar deo zasluga išao na račun Đakopa koji je preminuo nekoliko meseci ranije. A sada... Grof je osetio da je vreme da zaveštanje prenese na svoga sina i na onoj strani se pridruži svom starom prijatelju...

* * *

Kroz vitražni prozor boje ćilibara prodirala je mesečeva svetlost, bojeći pritom majušne čestice prašine što su lebdele po sobi. Nalutljeni fitilj goleme sveće je pucketao i remetio tišinu dok se miris voska širio sve do dovratka. Sveća je već prešla više od polovine svoga puta i zgasnuće do zore, baš kao i starac koji je nepomično ležao na krevetu pored. Njegovo isprekidano disanje beše gotovo nečujno.

Starac se prenuo iz sna i desnom rukom povukao mekani jorgan. Vid mu je oslabio a nije imao snage da se pridigne i dohvati naočare sa noćnog stočića. Trenutak-dva kasnije po hodu siluete uvide da mu je pristigao sin a ne doktor ili možda neko od posluge. Edmond Drugi nije bio u cvetu mladosti, već je zagazio u šestu deceniju života ali beše mladolik i u odličnoj fizičkoj kondiciji. Stari grof ga je gledao i pomislio kako bi bilo lepo da se sada zapravo gleda u ogledalo koje, nekim čudom, posmatrača može podmladiti nekoliko decenija. I zaista, sin je fizički neodoljivo podsećao na svoga oca, s tim što je Monte Kristo oduvek tvrdio da ovaj ima oči na majku... Na Mercedes.

„Kako si... oče?“

Teškom mukom, Monte Kristo se pridigao i nakašljao. Zatim je natukao naočare na vrh nosa, ukrstio ruke na grudima i rekao: „Sećam se i boljih dana. Sedi...“

Edmond drugi sede kraj očevih nogu i zagleda se u njegove bademaste oči. Još uvek su imale oštrinu, poput užarenog ugljeglja

ali... Moglo se nazreti da će uskoro zgasnuti baš kao i sveća što je gorela pored njih.

„Sine... Neću dočekati jutro. Osećam prisustvo smrti. Dolazi po mene, baš kao što je došla po Đakopa, starog Fariu i...”

„Moju majku”, dodade Edmond Drugi.

Monte Kristo tada iz nedara izvadi oglicu na kojoj je visio maleni ključ. Skinuo ju je, dao sinu i rekao: „U fioci u mom radnom stolu naći ćeš dnevnik. Ne čitaj o mom životu, uglavnom sve već znaš. Čitaj od dela kada smo Đakopo i ja išli u Ževodan... Biće ti jasno šta treba da uradiš.

Edmond Drugi istog trena otide do stola, uzede dnevnik pa se vrati do kreveta. Dnevnik u kožnom povezu i sa ugraviranim grbom Monte Krista ličio je na kakvu čarobnjačku knjigu iz starih epova. Edmond Drugi pomilova površinu dnevnika i grba pa pogleda u oca koji je sa prsta skinuo pečatnik. „Dajem ti i porodični prsten... Sine moj... Ja nisam oduvek verovao u Boga, a ti ne smeš da napraviš tu grešku.”

„Jer on je oduvek verovao u tebe”, ponovo se nadovezao Edmond Drugi.

„Da... Tako mi je i Abe Faria rekao jednom prilikom”, sa setom u očima i glaslu reče Monte Kristo pa se strahovito zakašlja.

Edmond je tada skočio. „Otvoriću prozor, oče, prijaće ti malo svežeg vazduha.” Otišao je do prozora i otvorio ga ali... Kada se vratio do kreveta, njegov otac je nepomično ležao na krevetu, zaklopljenih očiju. Edmond Drugi pade na njegove grudi i tiho zaplaka, a vetar nahrupi kroz otvoreni prozor te se sveća, kao i Monte Kristov život, ugasi pre dolaska rujnog praskozorja.

* * *

Nakon očeve smrti, Edmond Drugi je gotovo svakog dana odlazio do porodične grobnice gde behu sahranjeni njegova mati i otac, ali i

Đakopo Manfredi. Išao je i u crkvu, posle potpisivao razne poslovne papire i radio na pismima. Posebnim pismima...

Otkrio je tajnu poslednjeg Nostradamusovog proročanstva, upoznao se sa svim očevim koracima i čvrsto rešio da nastavi tim putem... Tom opasnom bogazom u magli. Pripreme su bile duge i naporne, broj knjiga nad kojima je Edmond Drugi dočekao jutro veliki i sada... Sada je došao trenutak za pravo delanje.

Baš kao što je i očekivao, jedna veoma važna osoba zakucala je na vrata njegove vile u vreme koje beše naznačeno u jedinom pismu koje je do sada poslao. U grofovnu odaju isprva je došao mladi kućupravitelj Pjer, momak finih manira, teatralnih pokreta i pitomog pogleda.

„Gospodaru... Gost je stigao...”

„Pjer... Rekoh ti da me ne zoveš tako”, mirno je rekao Edmond Drugi. Nakon što je otpio malo crvenog vina, pridigao se iz fotelje i prišao do kućupravitelja, držeći ruke na krstima.

„Znam... Znam grofe, ali... Vaš otac... I njega su svi tako zvali”, pravdao se Pjer spuštenog pogleda.

„Moj otac to i jeste bio. Veliki čovek. Gopodar... U svakom smislu te reči.”

Grof se vratio do fotelje i stočića, nasuo sebi još malo crvenog vina pa dodao: „Smestite Britanca u sobu za goste. Njegov prtljag takođe. Neka se okrepi, nešto pojedje pa ga tek onda dovedite meni.”

Kućupravitelj Pjer ne reče ništa, samo je potvrdno klimnuo glavom. Zatim je krenuo ka vratima, a tu kratko zastao i ponovo progovorio: Šta ćemo s njegovim nesvakidašnjim prevozom? Viđao sam slične stvari na karnevalima, ali... Ovo je veličanstveno.”

„Radi se o posebnoj osobi Pjer. Budite pažljivi s njim. Ljubazno ga zamolite da vam omogući da njegov prtljag sklonite u vinski podrum, ne bih da privlačimo pažnju. A sad idite, ne bih da naš gost više čeka.”

Nekoliko sati kasnije

Grof je zadremao uz knjigu o Napoleonu Bonaparti, ali ga iz slatkastog dremeža probudi ravnomerno kucanje na vratima. Odmah je odložio knjigu na sto, protrljao oči i ustao. „Napred!”, rekao je prodornim glasom, ispravio se i upleo šake iza leđa, na krstima.

Prvi je u sobu ušao Pjer, a za njim i gost. Kućeupravitelj je pri- držao vrata desnom, a levom rukom pokazao Britancu da uđe.

Grofov gost imao je savršeno držanje, savršeno odelo i cipele, pravilan cilindar i izrazito oštre crte lice. Zulufi su se spajali sa bradom, pramenovi duge, očesljane kose gotovo lepili za vrat, a krupni zubi stidljivo pomaljali pod gornjom usnom. Britanac nije bio lep, ali je, iako još nije progovorio, na grofa ostavio utisak osobe koja poseduje pravi britanski šarm.

Britanac se, prekrstivši ruke na krstima, blago naklonio svom domaćinu, a zatim vrhove kažiprsta i palca stavio na obod šešira i ponovio naklon. Grof je uzvratio istom merom te pokazao Britancu na fotelju preko puta svoje. Nakon što, istovremeno, sedoš, Edmond Drugi se na francuskom obratio kućeupravitelju: „Pjer, molim vas, pitajte našeg dragog gosta šta će da popije.”

Kućeupravitelj je potvrdno klimnuo glavom, a onda na tečnom engleskom postavio pitanje britanskom naučniku.

„Kasno je za čaj”, reče Britanac, više sebi u bradu nego li Pjeru, pa dodade: „Konjak će biti u redu. Hvala.”

Pjer je obojici nasuo piće te laganim koracima napustio sobu. Grof je istog trenu ustao, pružio čašu svom gostu te na engleskom i sa savršenim naglaskom rekao: „Da nazdavimo vašem dolasku, gospodine Fog. Nemam često priliku da ugostim poznate ličnosti poput vas.”

Filijas Fog se stidljivo nasmejavao ovoj opasci, nazdravio grofu i procedio kroz krupne zube: „Glasine, grofe. Šire se brže od epidemije.

Inače, čast mi je da se odazovem pozivu sina velikog grofa Monte Krista.”

Edmondu Drugom nije zasmetalo ovo. Jednostavno, znao je da će uvek biti u senci svog slavnog oca i navikao je da živi s tim. Pošto se ponovo seo, tiho je nastavio: „Nadam se da nećete imati ništa protiv da pređem na stvar. U pismu sam... Bio sam pomalo štur. Sigurno vas zanima što sam vas pozvao da dođete.”

Filijas ne reče ništa već samo potvrdno klimnu glavom. I tada se Edmond latio očevog dnevnika koji je stajao na stočiću pored, te je započeo svoju priču.

* * *

Više od sat vremena Edmond je pričao, praveći stanke samo kada je ustajao da Fogu i sebi naspe još konjaka. S druge strane, Britanac se pokazao kao savršen slušalac; nije progovorio ni reč za vreme grofovog izlaganja, nije postavljao pitanja i pogled mu nije lutao... Što bi se reklo, pretvorio se u uvo. Kada je grof svoju priču priveo kraju, Fog se zavalio u fotelju i imao snage da izgovori samo jednu jedinu reč. Za početak... „Neverovatno.”

„Zaista... Neverovatna priča... I potpuno istinita”, nadovezao se Edmond Drugi. „Vidite, da ju je meni neko ispričao, ne znam da li bih mu poverovao.”

„Ako mislite da u mene usadite crva sumnje i zbog toga steknete utisak da sam nepoverljiva osoba, grofe, grdno se varate”, uz blagi osmeh se odbranio Fog. „Cenim da ste častan čovek i da ne biste zbijali ovakve šale na moj ili bilo čiji račun.”

„Onda možemo preći na drugi deo priče. Gospodine Fog, imam zadatak za vas. Ili, bolje rečeno, treba mi vaša pomoć. Naravno, novac neće biti nikakav problem.”

„Ostavimo novac na stranu, želim da čujem o čemu se radi. Kako mogu da vam pomognem?”

Grof nije odmah odgovorio. Ostavio je dnevnik i čašu na stočiću te otišao do radnog stola i iz fioke uzeo kartonsku fasciklu. Izvadio je svežanj pisama i papira i pružio ih Fogu.

„Za početak, trebalo bi da isporučite ova četiri pisma, ali... Nemojte da mislite da vas vređam, ne treba mi pismonoša, treba mi neko ko će osobe koje su primaoci pisama ubediti da dođu u moju vilu na jedan... Tajni sastanak.”

Fog je osmotrio pisma, pa grofa, pa opet pisma i onda se latio papira.

„To su biografije primalaca”, dodade grof. „Za neke ste, siguran sam, čuli i ranije, ima i vaših zemljaka među njima. Od velike je važnosti da dođu na sastanak i pomognu mi... Pardon... Pomognu nam. Verujte mi, veoma je važno.”

Fog je neko vreme čitao biografije a onda otpio konjak do kraja i rekao: „Koliko vremena imam?”

„Ako računamo da krećete sutra, imate tačno osamdeset dana.”

„Vi se to sa mnom šalite!”, kao iz topa ispali Fog.

Grof ga pogleda ispod oka, osmehnu se pa reče: „Zar nismo već ustanovili da vas nisam pozvao da bih zbijao šale?”

Iako je sada bio siguran da se grof ne šali ni po pitanju vremena koje mu daje da obavi zadatak, Fog je počeo da smeje kao sumanut pa je, iako nije bio ljubitelj čašice, i Edmondu i sebi nasuo po još jedan konjak.